

колко неговы челоѡцы всегда вардень. Арсенія Ламо, единъ отъ оныя Кара Георгиеви войводи, а после Милошевъ войвода, загради Токатлича съ еднѡ четѡ сѣ отъ отбраны войницы; Токатличъ падна въ сумнение че неще можа противу толкова души да ся отбрани и моли Лама, да направѡтъ единъ уговоръ. Сиречь посоли Токатличъ едно парче хлѣбъ съ соль, цѣлуна го, и го после проводи на неприѡтель-тъ си Лама, при това и още съ молбѡ, че ще ся той предаде, само да го пусти свободно да си излезе. Ламо ся склони на молбѡ-тъ му; цѣлуна и той соль-тъ, закле ся че ще му испълни молбѡ-тъ, и не само че го пусти, но и самъ отиде да го испроводи. Нѣ едвамъ что бѣхѡ измѡкнали на брѣгъ-тъ предъ Рудникъ, излезе предъ тѣхъ едно отдѣление сѣрбско, кое-то ся бѣло искрило да ги тайно дочака, удари на тѣхъ така чивръсто что-то Токатличъ съ всички-тъ си челоѡцы тукъ загина, освенъ одного, който остана живъ. Тукъ ся струваше като голѡмо варварство отъ еднѡ-тъ странѡ, коя-то скоро получи награждение-то си. Она турчинъ, който бѣше самъ живъ останалъ, като отбѣгна малко нѣщо отъ Рудникъ заедно съ Лама, почна да прихвѣрля на Лама какъ той не си ушѣ одѣржалъ клетвѡ-тъ, тоя пакъ ся трудяше да му докажи, какъ той ние ималъ никакво известие за това. Най-после извади турчинъ-тъ отъ поясъ-тъ си единъ голѡмъ, хубавъ и сребѣренъ ножъ и каза на Лама: „на, взѣми го, убихѡ мя твои-тъ видаетли, бѣди само юнакъ да го носишь; ако носи, дрѣжъ го за споменъ отъ мене.“ Ламо разумѣ умишление-то на турчинъ-тъ, но нема ка-